

BENİM ÇİÇEKLERİM ATEŞTE AÇAR

ROMAN

*Bakma, anlam dolu
gözlerle öyle,
Daha dinlemedin
benden öyküler...*

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

BENİM ÇİÇEKLERİM ATEŞTE AÇAR

Ahmed Günbay Yıldız

Türk Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 290

Edebiyat Kitaplığı-Roman Dizisi | 22

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

DÜZELTİ

Ümran Tüzün

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

1. BASKI

Aralık 1999, İstanbul

30. BASKI

Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-212-7

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

*Öter, güle karşı bakıp bülbüller,
Vardır, her yaralı yürekte gurur.
Pençesin en zayıf dalıma takmış,
Şu yaşlı ağacı, salları da durur...
Öter, güle karşı bakıp bülbüller.*

Boğaz, leylak renkli sislerin arasında, şuh bir görüntü içinde nihayete eriyordu... Muzdarip bir gönlü vardı seyrederken. Nihayetsiz mesafeleri kurcaladıkça, çehresinde derinlik kazanan kâbus, iç dünyasının sırlarını yansıtıyordu... Usançlı bir hareketle kafasını hafifçe sağ omzunun üzerine doğru eğdi... Masanın üzerinde yatık duran dirseğini dik tutup parmaklarını sağ kaşının üzerine bastırarak, adeta boynunun taşıyamaz hale geldiği başına, destek vermeye çalıştı. Şimdi seyrin yönü de değişmişti...

Mahmur bakışlarından yansıyan, tütsü tütsü bir efkârın pırıltıları buharlandı... Topkapı, Fatih, Eminönü ve Sultanahmed semtlerinin ufuklarında muhteşem manzaralarıyla görüntüye düşen camilerin, ihtişamlı kubbeleri, ince sislerin arasından, füze gibi yükselişlerini irdeliyordu... Engin, uyumuş ufuklardan, parçalanmış köpük dağları halinde batı yakasına doğru çekilen, gri bulutların üzerine kaydırıp gözlerini... İncileşen yaşlar kirpiklerinin arasından sıyrılıp yanaklarının üzerine doğru yuvarlanıyordu...

Bilal Hoca okumakta olduğu satırlara ara verdi. Parmağını kaldığı yere koyup derin baktı, arkadaşının başka dünyalarda

seyreden gözlerine... Hayrete düştü önce, parmağını beklettiği satırın üzerinden çekip, ajandayı usulca kapadı...

O her zaman kendisine aynadarlık yapan insan, okuduklarını duymuyordu bile... Hiç ama hiç böyle görmemişti onu... Çocukluk yıllarından beri yazdığı şiirleri, roman ve denemelerini ilk ona okurdu... Mimiklerinden aldığı işaretler, muvaffak olup olmadığını söylerdi kendisine... Fakat bugün hiç de öyle değildi. Şu an, okumayı bıraktığının bile farkında olmayacak kadar dalgındı.

Bilal Hoca derin bir soluk alarak rahatlamaya çalıştı. İçli, kısık bir sesle, o dalgın göz bebeklerine baka baka ona ulaşmaya çalıştı:

“Hasan!”

Kendisine seslenildiğinin farkında bile değildi. O, alil bakışların, ak bebeklerine dikkatle baktı. Biraz daha yüksek bir sesle ikaz etti:

“Hasan!”

İrkildi, ürpertili bir sıcırayışla ayrıldı gömüldüğü dünyasından:

“Hih!”

Bilal Hoca renk vermedi. Sakin, ılık bir sesle mırıldandı:

“Nasıl, olmuş mu bari?”

Kaşının üzerine bastırıldığı parmaklarıyla, alnını övşeledi. Yalanı hiç sevmezdi, mazeretleri sığınak bilmezdi kendisine. Sıkıntısından, kızıl benekler belirdi yanaklarında. Mahcup bir sesle cevapladı arkadaşını:

“Dalmışım.”

“Her vakit dinlerdin!”

“Afedersin.”

“Neyin var senin?”

“Şey... Dalmışım işte...”

Tatlı bir azar vardı sesinin tonunda:

“Saklama benden. Ezberlediğim kitap gibisin... Hem iki kardeş gibi büyüdük. Acıyı, tatlıyı, zaman oldu ellerimizdeki lokmaları bölüştük... Açılmalısın bana. Çünkü ben, hep öyle yaptım...”

Yapmacık bir gülücük takıldı dudaklarına:

“Bırak hele, öküzü altından buzağı aramay. Oku da dinleyeyim biraz.”

Buruk bir tebessümle karşılık verdi arkadaşına:

“Okudum!”

Biraz sitemliydi bu ses. İncindi, fakat yine de ısrarını sürdürdü:

“Baştan oku.”

Olumsuzluk vardı tavırlarında:

“Yo, bu gün aynadarlık yok mimiklerinde. Dedim ya, başka dünyaların kapılarını aralıyorsun hep.”

Baş uçlarında dikilen garsona dikti gözlerini:

“İki çay.”

Beylerbeyi İskelesi'nin o, küçük aile parkı doluydu... Bahçenin yine, denizle kesişen en uç noktasındaki masaya oturmuşlardı. Dalgalar kıyıya vurdukça dost bir esinti yanaklarına nemler taşıyor, denizin nabzını tutuyorlardı...

Çengelköy kıyılarından gelen vapura ilişti gözleri... Denizin hafif dalgalanmayla hisirtisini artırması, martıların huzursuz kanat çırpmalarına yol açtı... Küme küme olup dönelediler

dalgaların üzerinde. Kendi lisanlarınca çığlıklar kopararak uuştular...

Hasan Hoca, gözlerini denizin sularından çekip Bilal Hoca'ya, "O halde gidelim," dedi.

Arkadaşına manidar baktı:

"ay söyledim birader."

"Evde isek? Yani bizde..."

"Cemile bekler."

"İyi ya, onu da alırız."

"Yok, bugün olmaz."

"Neden?"

Masalarına ayları geldi. Garsonun sesi kesti konuşmalarını:

"aylar..."

Hasan Hoca'nın şeker atmadan çayını karıştırması çekti dikkatini. Bilal Hoca anlamlı bir seyir tutturdu önce. Sonunda tatlı bir ikazla uyardı arkadaşını:

"řekerini atmadın."

İçli bir nefes aldı. Buruk bir tebessüm vardı, dudaklarında:

"Hay Allah!"

Sitemli bir çehresi vardı Bilal Hoca'nın. Aynı hal, sesinin tonuna bile sinmişti:

"Neyin var senin?"

Zor durumdaydı. Sıkıldı, kıvrandı:

"Neden bu kadar ısrardasın? Bir durgunluk, belki de adı konulmamış bir içgüdü, keyifsizlik işte."

Bilal Hoca bir yudum çay aldı bardağından. Kahırlandı:

“Sen ki, ezberimdeki bir şiirden farkızsın. Sende bir şeyler var diyorsam, bil ki boşyere değildir. Anlat bana, belli ki tek başına aşamıyorsun...”

Boğazında düğümlendi keder... Yutkundu, arkadaşına derin bir eziklik içinde baktı...

Bilal Hoca açılması için yardımcı oldu:

“Çok mu mahrem?”

Güçlüğü aşamadı... İnce ince terler söküldü suratından. Arkadaşını kırmadan geçiştirebilmek için çabaladı:

“Neden abarttın bu kadar. Dikkatimi toparlayamıyorum sadece. Okuduklarını dinleyemedim hepsi o kadar...”

Bir duygu sağanağının rüzgârı esti suratında, dudakları büzüştü, elinde olmadan buharlaşan gözlerinde nemler belirdi. Titrek bir sesle ikaz etti Bilal Hoca'yı:

“Tanımadığım biri olsaydın, bu kadar ısrar üzerine, halimde bir şeyler var diye şüphelenirdim.”

Eğisli baktı gözlerinin derinliklerine:

“Sen farkında değilsin belki. Dış dünyana yansıyan, fakat vermek istemediğin, çok dehşet verici sıkıntıların ipuçlarını okuyorum mimiklerinden. O her vakit, bana satırlarımdaki muvaffakiyetin ya da beceriksizliğin ölçüsünü veren, beni hiç yanıltmayan haberciler bunlar...”

Biraz daha etkiledi sesinin tonuyla:

“Çekinme, bana o içine düştüğün sıkıntıları anlat ki sana yardımcı olmaya çalışayım.”

Acı acı yutkundu. Bunu defalarca tekrarladıktan sonra arkadaşına kaçamak bakıp gözlerini başka istikametlere doğru çekti:

“O kadar önemli şeyler değil belki. Kim bilir, belki de bir kocaman abartıdan ibaret her şey. Belki de bir vehim, bunların hepsi.”

“Olsun, yine de anlatmalısın.”

Her haliyle zor durumda olduğunu fark etmek hiç de güç değildi... Hatta anlatmaya cesareti bile yoktu. İşte bunun için zorlanıyordu... Bilal Hoca biraz daha dokundu:

“Ben sıkıntılarımı kiminle paylaşıyorum?”

Kısık bir fısıltı oluştu dudaklarında:

“Benimle...”

“Çocukluk yıllarından beri sırdaşız. Mesudum... Zaman zaman dünyanın en şanslı insanı olduğumu düşünür, rahatlarım... Arzuladığım bir dünyayı, eşimle birlikte yaşayabiliyorum. Fakat, bir çocuğumuzun olmayışını en büyük eksiklik olarak hissetmekteyiz, kurduğumuz o yuvada... Eserlerin çocuklarıdır diye teselli etmez misin beni?”

Gayriihtiyari bir dürtü içinde mırıldandı. Belki de hiç haberi olmaksızın, yüreğine sığmayan sıkıntılarının fazlasını atıyordu dudaklarından:

“Demek ki yokluğunun acıları kadar, varlığındaki bazı olumsuzluklar da rahatsız etmekte insanı...”

Şifreyi çözmüştü Bilal Hoca... Hayretli bir yüzün bakışları, muhatabının siyah bebeklerinden çengelini takip nihayetsiz mesafelere doğru uzanmaya başladı:

“Anlamadım?”

Hasan Hoca, artık taşıyordu. Biraz öfke, biraz sitemle karışıkta bakışları:

“Sabahtan beri soruyorsun ya?”

“Senin çocukların?.. İnanamıyorum... Erdem mi?”

Derin bir nefes aldı, kafasını hafifçe önüne doğru eğdi. Daha dudaklarına götüremediği çay bardağını gözetledi:

“Hayır!”

“O halde?”

“Senem?”

“Şaşırttın beni, anlat biraz!”

Doluktu, ağlamamak için sıktı kendisini. İçli bir fısıltı yayıldı masanın kapladığı dar bölgenin çevresine:

“Bir babanın en zor anlatabileceği şeyler bunlar.”

Hayreti çoğaldı, gözlerinin içini koyu bir keder bulutu kuşattı:

“Yani o kadar kötü mü durum?”

Çay bardağını elinin tersiyle uzaklaştırıp, başını avuçlarının arasına gömdü:

“Bilmiyorum, kulaklarıma kahredici fısıltılar ulaşmakta.”

“Senem benim talebem. Üstelik özel ilgilenmekteyim onunla. Üniversitenin en olgun simalarından biri Senem. Elinde bir ajanda, Gülşen diye taşralı bir kız arkadaşından maada kimseyle ilgilenmeyen bir kızdır o...”

Güzel bir kız. Dolaştığı yerlerde rastlayanlar laf atar, iltifat eder muhakkak, fakat ciddi ve aldırış etmeyen bir tip.

Anladığım kadarıyla seni tek rahatsız eden yanı, tesettürsüz oluşu. Etrafındaki dünya farklı. Bence, zaman tanımalısın biraz... Baskıyla yapılan hiçbir şeyden faide gelmez... Hem, Cemile’yi düşünsene... O havayı kız, fark attı bize.”

Karamsarlık içindeydi. Sıkıntılı konuştu:

“Öyle olsa keşke.”

“Daha ne?”

“Mahalleye bir delikanlı taşındı. Birlikte görenler olmuş vapurda. Pencereden el hareketleri işmarlar başlamış...”

“Okuyan bir kız. Henüz biçimlenmiş bir ideali yok. Fakat yine de abartmamalısın birden.”

Duyguları kanattı yüreğini, kirpiklerini kapayıp açtı, kristal parıltılı yaşlar süzüldü aralarından. İçindeki yankının hüznünü taşıyan bir sestü dudaklarında sorulaşan:

“Daha neler olsun isterdin, beklemek için?”

“Anlaşılan sen haddinden fazla dolusun bu konuda. Senem’i en az senin kadar ben de tanırım. Duygu yüklü bir kız, fakat ölçülü de biraz... Bana özenmekte. Şiir, roman denemeleri, kalben meşgul... Onun kısa zamanda şahsiyetini kazanacağı kanaatini taşımaktayım üstelik. Bunda da en etken edebiyat olacaktır...”

“Erdem askerden döndü. Abisini bilirsin. Sert mizaçlı bir delikanlı. En ufak bir kuşku, başını derde sokmak için yeterli.”

Sen profesör oldun... Eserlerin var, adın var... Her şeyden önce insan namus ve şerefi için yaşar. Üstüne üslük bir de imamsın...

Dedim ya insan inancı, kişiliği, adı ve namusu için yaşıyor. Onlara toz kondurmak bile perişan ediyor insanı. Bilal, ben imamım üstelik.. Mahallenin insanların önüne geçip namaz kıldırıyorum. Kulağıma fısıltılar geleli beri, başımı eğerek gidip geliyorum camiye. Başının açıklığını söz edenler vardı? Şimdi bu fısıltılar?..

Nem vardı kirpiklerinde. Sesi titrek mi titrek:

“Sanki bu fısıltılarla irtibatlandırılmakta inancım. Herkesin tavrından bunları sezmekteyim, anladın mı şimdi ne durumda olduğumu?”

“Tamam sen koyu bir vehme kapılmışsın dostum. İstersen biraz zaman tanı kuşkularına. Birlikte aşmaya çalışalım...”

Bir kuş kümesi velvele kopardı tepelerinde, vapur beyinlerindeki bütün duvarları aştı gürültüsüyle. Beşik gibi aheste aheste sallanan dalgaların keyfini bozdu vapur. Beyaz köpükleri taşıdı yüzlerine hafif bir esinti... Marmara'nın sularına katılmayan tek şey vardı, gönüllerde koyulaşıp kaskatı, yüreklere tortu halinde çöken bir keder...

Bir Bakış İçin

*Ruhumu rehin verdim, çözümedi ipotek,
Kurtulsaydı hacizden, bal yapacaktı petek.*

Gönlü dipsiz bir duygu sağanağının ikliminde yaşıyordu. Bakışları anlamsız ve mahmurdu... Eminönü iskelesine doğru akan insan selinin arasına karışıp Üsküdar vapurunu kaçırmamak için yürüdü... O karınca yuvası gibi kaynaşan selin arasından sıkıntılı yolculuğunu güverteye kadar sürdürdü... Merdivenleri çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı. İlk işi denizi engelsiz olarak gören bir kanepenin seçmek olmuştu. Her şey, gönlüne göre de oldu. Kanepenin uç kısmına oturup denizin engin maviliklerine dikti gözlerini... Esrarlı, koyu bir seyir içindeydi şimdi... Etrafındaki izdihamdan bile habersiz, son derece duyarsızdı... İç aleminin derinlik kazandığı anları yaşıyordu... Bugün Bilal Hoca'yla görüşmüştü... Edebiyat dünyasındaki ilk adımlarını tartışmıştı onunla... Neler yazacaktı, nelerden bahsedecekti?.. Edebiyatın gayesi, yazının kitaplaşmasındaki anlam neydi?.. Hocasının aklında kalan etkileyici sözlerinin yankıları geliyordu, beyninin kıvrımlarını teslim alan dipsiz derinliklerinden...

Vapur çoktan hareket etmişti. Dalgalar hırçın bir küstahlıkla sallıyordu vapuru... İki de bir yalpalanışın, sert tepkisiyle sarsılıyordu oturduğu kanepenin üzerinde...

Dalgalara bakıyordu, gözlerini denizden hiç çekmeden... Buharlı pırıltılar, o hoyrat, ürperti veren dalgaların arasına karıştıkça, hiç etkilenmiyordu bugün... Akli hâlâ üniversite-deki konuşmaların kısılcacında bekliyordu anlaşılan:

“Hocam. Niçin o kadar içli ve duyarlı yazıyorsun?”

“Çünkü onlar hatıralarım ve yaşadığım toplumdan edindiğim gözlemlerim...”

“Onların her biri, yazarken size acı veriyorsa, o acıları ikinci kez çekmeye neden talipsiniz?”

“Acılar hatıralaştıkça güzelleşirler... Hem kitaplarda cümleleşen fikirler, yaşamakta olan ve gelecek nesillere postalanmış birer mektup niteliği taşımaktadır yazar için. Onları eğitici, edepli ve vakarlı buketler haline getirerek topluma sunmak... Beyinlerde derin ufuklar açan, engin, sevgi dolu iklimler yaşatabilmek... İşte yazarlık bu...”

Çağın endişeleri, bozuk ahlak, kısır döngülü bir sevgi, hoşgörü yetersizliği ve maneviyatsızlık...

Vapur Üsküdar İskelesi'ndeydi. İnsanlar aniden hareketlendi, kaynaştı karıştı. Tarifsiz bir kanaatsizlik içinde vapurun merdivenlerinde adeta üst üste istif olmuşlardı... Herkes bir an önce inebilmek için lüzumsuz bir kanaatsizlik içinde çırpınmaktaydı.

Genç kız, derinlik kazanan duygularının ezici yükü altında herkes güverteyi terk ettikten nice sonra, oturduğu kanepeden buruk bir gönül yorgunluğu içinde kalktı... Çantasının kayışını omzuna takıp adeta kurulmuş bir robot görünümünde yürümeye başladı...

Çantasının kapağını el yordamıyla açıp içinden sık sık yazmak için baş vurduğu, ajandasını ve kalemını çıkardı...

O, aniden kasırgalaşarak akan insan seli, biraz ilerisinde tükenmek üzereydi... Onların hemen arkasından kesik kesik akan selin içine kapılıp Üsküdar Meydanı'na doğru yürüdü...

Yakın bir akşamın kasavetli havasını ruhuna sindiren, bütün bakışlardan mahrumdu şu an... O hâlâ iç dünyasında depreşen duyguların çengelinden kurtaramamıştı kendini... Şemsipaşa Parkı'na paralel uzanan sahil yolunun kaldırımından yürüyordu...

Otuz kırk adım sonra sahil kenarından kıvrılarak uzanan kaldırımını, karşıya geçebilmek için dikkat kesildi. Belki de ilk defa dış dünyaya geçici olarak açılışın, bir işaretiydi bunlar... Müsait bulduğu trafikten yararlanıp koşar adımlarla geçti caddeyi... Tatlı bir yokuşla evlerine doğru uzanan, ara sokağa taşıdı kendisini. Ajandasını araladı, kalemını sıkı sıkı tuttu parmaklarının arasında. Yeniden hayal dünyasına döndü...

Yazdığı romandaki, kaldığı sahifeyi araladı yürürken... Romandaki olayın, ele avuca sığmayan kahramanını biçimlendirmek, ona gönlünde şekillenen bir kalıbı giydirmek için düşünüyordu... Esintiler taşıdı hayalleri... Oldukça güzel bir çehre oluştu gözlerinin önünde... Karmaşık yazılarla düşünce hızına yetişebilmek için çırpındı, kalemin ucu...

Karanlıkta el yordamıyla yürüyen insanı andırıyordu.

Kahramanının yeni kimliğini yakalamıştı. Artık, ürkmeye başladığı kaostan, kargaşaların içinden onu çekip gerçeklerle yüz yüze getirebilmenin sancısını çekmişti satırlarında...

El yordamıyla yürümeyi sürdürdüğü yolda, ıstıraplı bir yüzü vardı. Etrafından gelip geçenlerin, hayret ifadeli bakış-

larına iltifat etmeden, kör yürüyüşünü sürdürdü... Hocası öyle söylemişti ona:

“İlham geldiği yerde yazacaksın. Biraz sonraya kalsın dediğin an, yakaladığın derinliklerin gölgesini bile kâğıdın üzerine düşüremezsın...”

Senem’e göre yazmaya çalışanlar için, tartışılmaz bir doğru idi bu tez... Okuduğu bölüm sebebiyle, biraz fazla düşküncü edebiyata. En ünlü yazarların bile zorlanarak yazdığı yerleri, hiç güçlük çekmeden yakalıyor ve hemen hocasını hatırlıyordu:

“Düşünceyi geciktirmiş burada...”

Yazarın en çok muvaffak olduğu bölümlerse, en akıcı, okuyanı duygularından yakalayıp peşinden sürüklediği kısımlardı...

Güzeldi, kalabalıkların arasında bile çok çabuk fark edilecek bir fiziğe sahipti. Sık sık, üzerinde buluşan anlamlı bakışların muhatabı olur, sıkılırdı... Henüz gönül dağları aşılmamış bir kızdı... Şiir ve edebiyatın ikliminde yaşayan duyguları henüz keşfedilmemişti...

İşte bu yüzden, aldırış etmiyordu dışındaki dünyalara... Bir bakar kör hüvviyetinde yürüyor, yazmaya çalışıyordu.

Daha fikir kozasını yeni yeni yırtmaya yeltendiği çağlardaydı... Fakat nasıl, nereye, hangi istikamete doğru koşacaktı?.. Kanatlarını açtığı an, ona özlediği dünyanın ufuklarını kim gösterecekti? Onu, en doğru, en gerçek düşüncenin yürünmesine oturtacak bir esintiye, rüzgârsız havalarda uçuşunu durdurmayacak bir pervaneye ihtiyacı vardı... İşte bu sezîş ve yakasını bırakmayan bir tereddütle aralıyordu mesafeleri. Yürüdü sokakta, ilhamın kendisinden geçirdiği anları yaşıyordu...

Adımları hep bir kör yürüyüşünün edindiği alışkanlıklarla tüketiyordu mesafeleri... Evlerinin önündeki meydana daydı şimdi...

Sokakta oynayan çocukların çıkardığı gürültünün, etrafındaki koşuşturmaların farkında bile değildi. Hâlâ katı bir duyarsızlık içinde tedirgin, adımlarını irade dışı reflekslerle tamamlıyordu...

Önce bir kız çocuğu çarptı bacaklarına... Kaleminin düzeni bozuldu sarsıntıdan. Çok kısa bir ara verdikten sonra, düşüncesini toplamaya çalıştı. Yüz hatlarında kederle karışık bir öfke kaynaştı. Kalemin ucu kâğıdın üzerinde yeniden, incinen düşüncesini toplamak için çırpındı.. Birkaç adım daha anlamsız yürüdü. Yüzünde bir rahatlama oldu yeniden... Geniş çaplı bir moral rüzgârı esti çehresinde. Hayallerine yeniden kavuşmasının müjdecisi mimikleriydi bunlar...

Kuvvetli bir deyim verdi beyin... Ölçsüz bir gayret içindeydi yazmak için. Tam başlayacaktı, parmaklarını oynattı baş harf için, beklenmedik bir engel çıktı karşısına... Bu defa biraz öncesinden çok daha farklı ve incitici... Bu, acı veren engelin ıstırabı içinde açtı gözlerini... Bütün vücuduyla çarpıştığı delikanlı, şaşkın bir çehreyle duruyordu karşısında... İki de sarsıldı önce. Delikanlı biraz daha çabuk sağladı dengesini.

Senem, tökezledi, sağa sola yalpaladı, ajandası ve kalemi düştü elinden. Alnı çenesine çarpmıştı delikanlının... Gözleri perdelendi, kare kare gördü karşısında dikilen genci... Sağ eliyle gözlerini övşeledi, baş dönmesinin geçmesi için hafifçe kapadı gözlerini... Kendisini toparlar toparlamaz kirpiklerini sık sık kapayıp aralayarak, normal görüşünü sağlayabilmek için çırpındı...

Suçluluğun verdiği bir duygu içindeydi. Utançlı, sıkılğan ve mahcup... Önce tedirgin baktı karşısındaki gence... Buruk bir tebessümle karşılaştınca, az da olsa rahatladı...

Delikanlı genç kızın ufkundan gözlerini çekip yere eğildi. Ayaklarının dibinde duran ajanda ve kalemi alıp Senem'e uzattı.

Bir derin bakış tutturdu mahmurlaşan gözlerinin içine... Senem utançlı bir eda içinde elini defterle kalemine uzatırken, ılık bir sesle mırıldandı:

“Affedersiniz...”

Şık giyimli delikanlı, etkileyici bir ısrarla bekliyordu siyah bebeklerin derinliklerinde... Karşılıklı oldu ısrar... Senem, suçlu bir çocuk edasıyla takıldı önce, sonra, irade dışı bir teslimiyetle bekledi delikanlının gözlerinde...

Karşılıklı, nihayetsiz mesafeleri kurcalayan, gönül tellerini titreştiren bakışlardı bunlar... İki genç, bu masumiyet taşıyan tesadüf sonucu, bir göz göze gelişin beklenmedik tuzaklarını andıran sihirli bir mıknaşın gönül tellerine düğüm atan gücüne kaptırmışlardı kendilerini...

Neden sonra Senem bu etkili bakışların kısılacında oluşunun farkına vardı... İrkildi, vücudunda alevden bir rüzgârın yakıcılığını hissederek ürperdi...

Al al oldu yanakları, ateşten benekler düştü yüzündeki derinin üzerine. Hayatında hiç mi hiç, bu hataya düşmemişti. Bu yabancı olduğu dünyanın hicap gülleri açtı gözlerinde... Ayaklarının ucuna indirdi bakışlarını. Derin bir nefes çekti ciğerlerine, harareti damarlarındaki kanı tutuşturdu...

Kendisini irade dışı, kısıvrak teslim alan bir bakışın atmosferinden uzaklaşp, bir an önce oradan kaçmak için hazırlandı... Önüne uzatılan ajandasını ve kalemini alırken eli

titrekti... Gözlerini yeniden delikanlının ufkuna çevirmek cesaretini kendisinde bulamadığı için, hep başka istikametlere kaçırdı gözlerini. Yeniden utancını mırıldandı:

“Affedersiniz, dalmışım.”

Kısık, mahcup, zor anlaşılan bir sesteki özür dileyen... Delikanlı nihayetsiz bir duygu yumağının içinde sarılmıştı. Yanından kaçır gibi ayrılan Senem’i peşinden hayran bir gönülle takip etti... Az ilerideki apartmanın açık duran cümle kapısından içeriye süzülür genç kız. Gözlerinden silinip gitti...

İçli içli soludu delikanlı... Dakikalarca ayrıldı yerinden. Binanın sokağa bakan bütün balkonlarını ve pencerelerini göz hapsinde tuttu uzun zaman...

Bir perde aralandı üst katların birinden, gönlüne ateş düşüren çehre göründü hayal meyal... Yanılmıyordu. Az önce çarpıştığı kızdı bu... Senem yenemediği merakla aralamıştı perdeyi... Beynini hedef alan bir balyoz uzandı baktığı meydana ve kanı damarlarında dondu...

Delikanlı, perdenin aralandığını görür görmez sevindi, güçlü pırıltılar yansıttı pencereye. Yorgun bir el hafifçe havalandı ve hissedilir bir yelpaze hareketi ile sallandı...

Senem sersemce bir davranışın kızgınlığı içinde çırpındı ve sert bir el hareketi ile kapadı perdeyi...

Senem cumartesi ve pazar günleri sokağa hiç çıkmadı.. Masum bir çarpışma ve mahcubiyetin verdiği mahmur bir bakış, başına iş açacağı benziyordu... Tam karşısındaki binanın balkonlarına ve pencerelerine müsavi bir katta oturuyordu delikanlı.